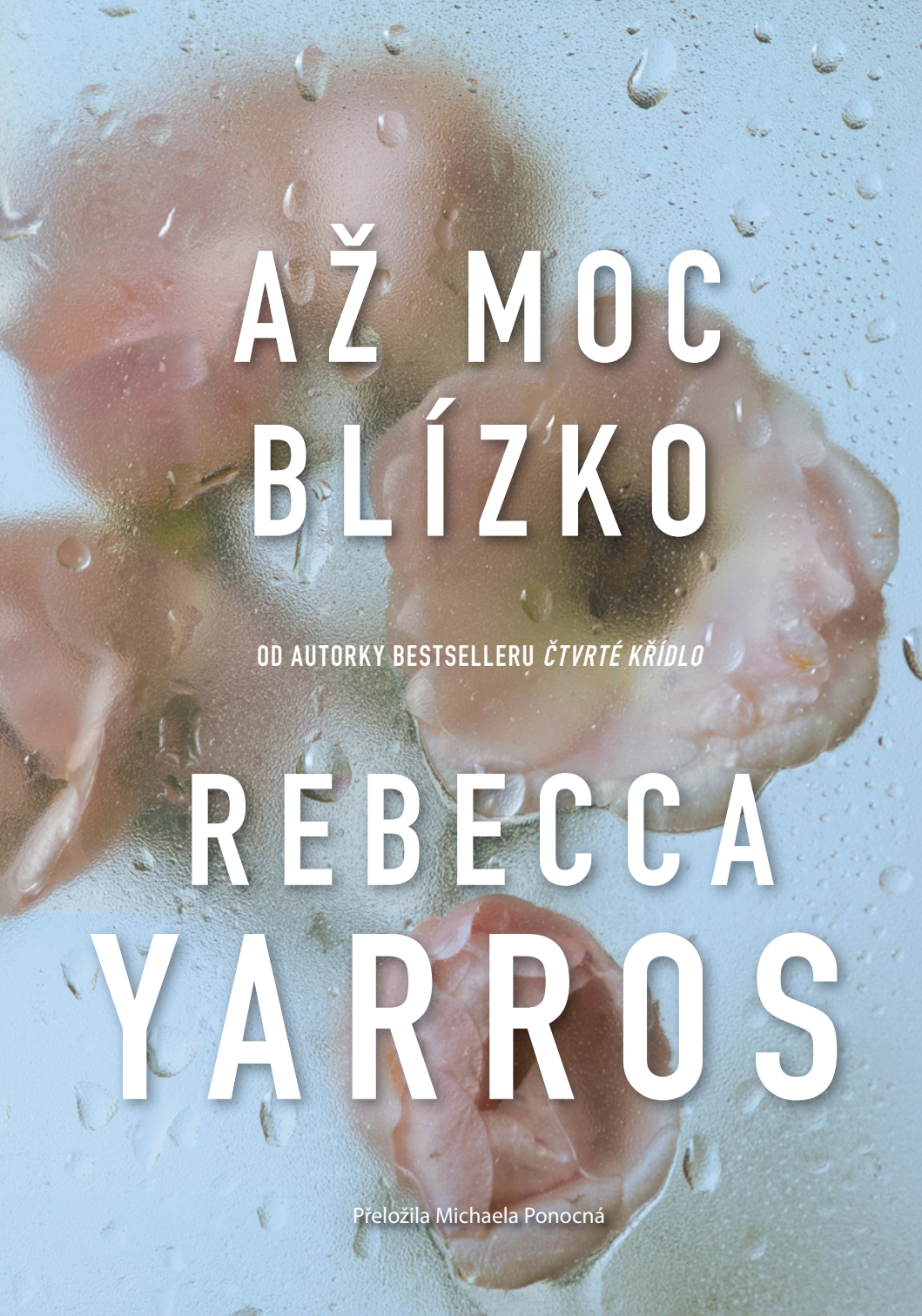

AŽ MOC BLÍZKO

OD AUTORKY BESTSELLERU *ČTVRTÉ KŘÍDLO*

REBECCA YARROS

Přeložila Michaela Ponocná

Americká spisovatelka **Rebecca Yarros** je jednou z nejprodávanějších autorek současnosti. Její romány se pravidelně umísťují v žebříčcích po celém světě. Na svém kontě má desítky bestsellerů *Wall Street Journal* a *USA Today* jako *Čtvrté křídlo*, *Onyxová bouře*, *Nedokončený příběh* a mnoho dalších. Je držitelkou ocenění Colorado Romance Writer's Award of Excellence z roku 2024 za knihu *Vzhlednout k nebi* ze série *Vzlety a pády*.

Rebecca miluje hrdiny z řad vojáků a už léta je šťastně vdaná za svého nyní již penzionovaného pilota vrtulníku. Je matkou šesti dětí, žije v Coloradu se svou rodinou, tvrdohlavými anglickými buldočky, mainskou mývalí kočkou a divokou činčilou, která moc ráda prohání výše zmíněné psy. Kromě toho je také beznadějná romantička nevléčitelně závislá na kofeinu, v případě potřeby dokáže přežít na kávě a pepermintových bonbonech.

Více o autorce a její tvorbě na www.rebeccayarros.com.

„Vše, co Rebecca Yarros napíše, stojí za přečtení. Na stránkách jejích coloradských dobrodružství si připadám jako doma. Jsou jako měkoučká deka a sklenka červeného vína.“

– MossPeach

„Zbožňuju její knihy! Perfektní milostné příběhy, do kterých se můžete ponořit během líného odpoledne. Návykové postavy, skvělé příběhy. Nikdy nezklahe!“

– kelly W

**AŽ MOC
BLÍZKO**

AŽ MOC BLÍZKO

OD AUTORKY BESTSELLERU ČTVRTÉ KŘÍDLO

REBECCA
YARROS

Přeložila Michaela Ponocná

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být re-produkována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Tato kniha je fiktivní příběh. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění.

Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

A Little Too Close © by Yarros Ink, LLC

Translation © Michaela Ponocná, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8227-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-8226-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-5315-2 (print)

*Věnováno mému bratru Mattovi,
protože jsi odjakživa tím,
kdo se ukáže.*

PROLOG

*W*eston

LEDEN V SEVERNÍ ČÁSTI STÁTU NEWYORK znamenal sníh, hodně sněhu. Minulou noc napadl skoro metr, ale dnes ráno byla obloha křišťálově modrá a ideální pro přelet nad základnou Fort Drum. Vzhledem k tomu, že jsem v rámci střídavé služby strávil většinu roku na obrovském pískovišti, mi dokonce ani nevadilo, kolik času mi zabralo odklizení sněhu, abych vůbec mohl odjet na letiště. Sněhu bych dal vždycky přednost před pískem.

Bez teplot pod nulou bych se však obešel.

Hodil jsem si přes rameno brašnu s přilbou, vešel do hangáru 1–10 a zamával na pár chlapů, kteří zrovna odcházeli.

„Hej, Madigane,“ řekl jeden z leteckých techniků, když jsem stoupal po schodech k šatně. „Shání tě Harris.“

„Díky.“ Kývl jsem na něj a zamířil do druhého patra; po cestě jsem si prohlížel stroje, jež jsme včera uklidili dovnitř, než přišla bouřka.

Strčil jsem do dveří šatny a jen tak tak jsem minul Carlsona – dalšího pilota –, který se zrovna z druhé strany natahoval po klice. „Sakra, promiň.“

„To nic.“ Chytil dveře. „Jsem si dost jistý, že se po tobě shání Harris.“

„Už jsem slyšel. Díky.“ Zamířil jsem ke své skřínce.

„Myslím, že už možná zveřejnili seznam všech povýšených.“ Podíval se na mě s povytaženým obočím a vycouval ze dveří, které se za ním se zhoupnutím zavřely.

Zatímco jsem si ukládal výstroj a připravoval se na nadcházející den, sevřel se mi žaludek. Jestli je seznam těch, koho povýšili, už venku...

Nemysli na to.

Ještě jsem ani nepatřil mezi ty, kdo by o povýšení vůbec mohli uvažovat, ale kdyby mě přesto vybrali, bylo by to naprosto neuvěřitelné. Taky by to znamenalo, že bych se po získání nové hodnosti musel upsat strýčku Samovi na další dva roky.

Ale jestli mě Harris hledal –

V kapse mi zazvonil mobil a já ho vzal, než jsem se stačil podíval, kdo mi volá.

„Haló?“ Držel jsem telefon mezi uchem a ramenem, zatímco jsem si věšel kabát na kovový háček.

„Weste?“

Zarazil jsem se, protože jsem uslyšel Reedův hlas. Nepodívat se na displej byla chyba. Neměl jsem náladu na nic, co se mi můj starší bratr chystal říct; ne že bych ji snad někdy měl.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

Kdyby se něco stalo Crewovi, našemu mladšímu bratrovi, ozval by se mi sám, takže zbýval jen táta.

Ne že bych si hodlal dělat těžkou hlavu kvůli chlapovi, kterému jsme byli já i moji dva bratři u prdele. Jeho jedinou láskou

bylo malé lyžařské středisko v Coloradu, které se v naší rodině dědilo z generace na generaci.

„Proč by se mělo něco dít?“ namítl Reed.

„Protože mi voláš v šest ráno vašeho času.“

„Vlastně –“ V jeho hlase se ozýval tón, který jsem znal; ten milý tón, který Reed používal jen tehdy, když musel někomu sdělit nějakou podělanou zprávu, „– je sedm.“

Podíval jsem se na hodinky, abych se ujistil, že mi jdou správně, a zamračil jsem se. Pak mi to došlo. „Ty jsi ještě v Coloradu.“ Takže tam zřejmě přece jen zůstal.

Dobře pro něj, ale pro mě – ne, kurva, děkuju pěkně.

„Jo.“ Nadechl se, jako by k něčemu sbíral odvahu. „Pořád děláme na nové lanovce a apartmánech a na tom všem, o čem jsem vám s Crewem psal minulý měsíc v e-mailu.“

„Jasně. To je dobře.“ Zavřel jsem kovová dvířka své skříňky. „Podívej, pokud něco nepotřebuješ, mám naplánovaný let –“

„Jenom mě to nech doříct,“ vyhrkl.

Odmlčel jsem se. Reed byl nervózní. Reed *nikdy* není nervózní. Za všech okolností to je Pan Nenucený, Nevzrušený a Neukvapený. Kurva, vždyť nás s Crewem bez mrknutí oka nechal, ať se o sebe postaráme sami, když máma umřela a táta se chytil flašky.

Reed se vrátil na vysokou a žil si svůj dokonalý život závodního lyžaře, dokud ho přetržený přední zkřížený vaz nepřinutil zaměřit se na získání magisterského titulu z ekonomiky na Stanfordu.

A já? Pozastavil jsem snění o freeridovém lyžování, abych pomohl mámě, když onemocněla, a ve třetáku jsem se ho pak vzdal úplně, když umřela a zanechala po sobě obrovskou díru v našich životech. Odejít na vysokou? To byl luxus, který si mohl dovořit jen Reed. Někdo musel být doma ten dospělý, a i když Reed hrozně rád předstíral, že to je on, když se během školního volna přihnal, aby si mohl hrát na záchránce, nebylo tomu tak. Byl

jsem to já a jenom já, dokud jsem nesplnil slib, který jsem dal mámě, a neprotáhl Crewa střední školou. Teprve pak jsem si dovolil znovu snít a o jedenáct let později, když jsem se večerními a online kurzy propracoval na vysokou, jsem ten sen žil jako pilot armádního vrtulníku.

„Čekám,“ řekl jsem a sevřel telefon pevněji v ruce. Prohlásit, že s Reedem nemáme ten nejlepší vztah, by bylo opravdu slabé vyjádření. Měl jsem ho rád, ale taky jsem kurevsky nesnášel břemeno, které mi nechal na krku.

„Potřebujeme najít způsob, jak přivést do střediska špičkovou klientelu, když stavíme ten apartmánový dům. Potřebujeme nový zdroj příjmů, protože teď utrácíme velké peníze.“

„To není můj problém. To ty ses rozhodl vrátit a pracovat s tátou. Ne já.“ Povzdechl jsem si a třel si kořen nosu. Říkal jsem si, že by mi to mělo být jedno, a přitom jsem bojoval s bolestí u srdce, která mi říkala, že mi to rozhodně jedno není.

„Já vím,“ procedil mezi zuby. „Ale táta je věčně pryč. Jsme na to s Avou sami.“

„Nemáte mít od listopadu v provozu tu prvotřídní novou lanovku?“ Listopad byl měsíc, kdy středisko Madigan Mountain obvykle zahajovalo sezónu.

„Takže přece jenom *čteš* moje e-maily. Ale neodpovídáš mi na ně.“

„Přejdi k věci, Reede. U nás v práci nemají rádi, když se člověk zpozdí.“ To byl jeden z důvodů, proč jsem miloval armádu. Pořádek a disciplína mi prospívaly.

„Dobře. Chtěl bych, abychom u nás začali provozovat heliskiing. Středisko by se tak dostalo na úplně nový level, což je to, čeho chceme tím rozšířením dosáhnout.“

Prudce jsem se nadechl, hlavou mi rychlostí hurikánu vířily různé možnosti. Vyšší vrcholky a hřebeny hned za střediskem pro

to byly jako stvořené. Nedalo se to srovnávat s resorty v Telluride nebo dokonce ve Steamboat, ale obstáli bychom.

Ne my. Oni.

„Napadá mě jen jeden člověk, který zná zdejší krajinu, jako by to bylo jeho soukromé hřiště, a čirou náhodou taky umí létat s vrtulníkem.“

Rozprostřelo se mezi námi ticho. Přinutil jsem se nadechnout. To ode mě přece nemůže chtít. To ne, kurva. Ani náhodou.

„Weste?“

„Zeptej se někoho jiného.“ Dveře šatny se otevřely, a když jsem se otočil, uviděl jsem Thea Harrise, svého nejstaršího přítele a služebně staršího pilota, který vešel dovnitř, samolibě se usmíval a mával kusem papíru.

„Nechci se ptát někoho jiného.“ V Reedově hlase zaznělo zoufalství. „Jsi moje rodina. Tohle je náš rodinný podnik, Westone. Naše středisko. Naše rodinné –“

„Přísahám Bohu, že jestli řekneš dědictví, tak zavěším.“ Sevřel jsem čelisti.

Theovo tmavé obočí vyletělo vzhůru a ruka s papírem klesla.

Reed si povzdechl. „Měl bys plnou kontrolu nad svým vlastním provozem. Jen bys fungoval pod logem Madiganu.“

Tohle se nemůže dít. Nemůže. Ale dokud jen *chce*, nikoli *potřebuje*, můžu ho odmítnout. Existuje přece spousta jiných pilotů, které si může najmout. Taky spousta průvodců. Jen nikdo, kdo by zvládl obojí tak jako já. *Přece o tom nemůžu vážně uvažovat.*

„Co je?“ zeptal jsem se Thea, protože jsem se potřeboval chytit něčeho v mém skutečném světě, a ne v tom hypotetickém, který mi líčil Reed.

„Dostal ses na seznam povýšených osob! Předčasně!“ Podával mi papír.

Do prdele. Dokázal jsem to.

„Nechápeš, co se ti snažím říct?“ zeptal se Reed, který si zjevně myslel, že mluvím na něj. „Potřebuju, abys přijel domů, Westone.“

Do. Prdele.

1. KAPITOLA

*W*_{eston}

O DEVĚT MĚSÍCŮ POZDĚJI

VRTULNÍKY BYLY MÍSTEM, kde jsem byl šťastný. Představovaly sílu, vztlak a pohon – to vše bez omezení ranvejí. Obešly se bez silnic a nepotřebovaly prostor ke zrychlení, aby mohly vzlétnout. Jednoduše se vznesly do oblak odkudkoli, kde se zrovna nacházely. Znamenaly *svobodu*. Alespoň tomu tak bývalo. Ten zářivě červený kousek svobody, pod který jsem se právě podepisoval, mi připadal asi tak stejně osvobozující jako pouta. Protože přesně tím byl.

Bylo to vodítko za tři miliony dolarů.

Kancelářské hodiny v ocelové budově hned vedle asfaltové dráhy v coloradském Leadvillu ukazovaly sedm hodin ráno a mně se zvedal žaludek, když jsem pomilionté od chvíle, kdy mi Reed zavolal, zvažoval svá životní rozhodnutí. Přesto jsem podepisoval a podepisoval a podepisoval, přičemž každý podpis

mě připoutával k jedinému místu, kterému jsem se jedenáct let vyhýbal jako vyšetření prostaty.

„Víš, kdybych chtěl dělat kontroly ovládacích panelů za svítání, zůstal bych v armádě,“ prohlásil ode dveří Theo s psací podložkou v ruce a se snědou kůží na čele zvrásněnou tím, jak na mě pohlédl se zvednutým obočím. Byl skoro deset let mým nejlepším přítelem, takže jsem věděl, že to není naposledy, co se na mě takhle dívá.

„Aspoň nejsi v uniformě.“ Osobně bych za ni svoje džíny a tričko s knoflíčky okamžitě vyměnil, ale Theo byl připravený odejít ze služby, což byl také jediný důvod, proč se mi ho podařilo přemluvit, aby šel se mnou. Předal jsem zprostředkovateli další štos papírů, vstal jsem a protáhl se. Včera jsme poslali Mariina manžela a Theovu rodinu napřed do Penny Ridge a pak jsme pozdě večer dojeli do Leadvillu, a tak jsem byl po hodinách strávených za volantem celý rozlámaný. Potřeboval jsem si zaběhat, abych se uvolnil po dvou dnech cestování v kuse, ale tohle byla jediná chvíle, kdy se s námi prodejce mohl setkat kvůli předání.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se zprostředkovatel Thea.

„Sériová čísla na všem souhlasí,“ přikývl Theo a předal mu psací podložku. „Ramosová ještě provádí zběžnou kontrolu.“

Naštěstí se Marii Ramosové blížil konec aktivní služby a mohla pověsit svoji uniformu na hřebík, aby se s námi pustila do tohohle šíleného podniku. Bylo to skoro, jako by nám byly nakloněné hvězdy, jako by se na nás usmálo štěstí nebo nějaké jiné pitomé klišé. Každopádně Maria byla ta nejlepší letecká technička, jakou jsme v naší jednotce měli, a poslední dílek skládačky, který jsem potřeboval.

Opustili jsme budovu a vyšli ven na vzduch vonící počátkem října, kde Maria právě zavírala jeden z prostorů vrtulníku.

„Jak to vypadá?“ zeptal jsem se.

„Dobře,“ odpověděla mi. „Je dobře udržovaný. Je tu samozřejmě možnost, že to s ním vy dva pitomci napálíte do země, ale to by byla chyba pilota.“ S klamně milým úsměvem pokrčila rameny.

Zkontrolovali jsme vrtulník zvenku a já jsem podepsal poslední papíry.

Zprostředkovatel natáhl paži a postupně nám všem potřásl rukou. „Přeju vám, abyste měli víc štěstí než ta poslední společnost, která ho vlastnila.“

„Co se s ní stalo?“ Theo se zamračil a věnoval vrtulníku ještě jeden pohled.

„Šla ke dnu.“ Zprostředkovatel pokrčil rameny. „Každý si myslí, že má na to, aby vlastnil a řídil heliskiingovou firmu, ale... no...“ Znovu pokrčil rameny.

Žebra se mi sevřela jako ve svěráku.

„Každopádně půjdu dovnitř udělat nějaké kopie a pak už jsme hotoví.“ Zprostředkovatel zamířil zpátky do terminálu.

„Šli ke dnu,“ řekla Maria zvolna a zvedla si kšiltovku, aby si pod ni zastrčila pramen hnědých vlasů.

„Nejspíš.“ Vrazil jsem ruce do kapes svých kapsáčů. Maskáčové letecké kombinézy a odznak hodnosti na hrudi, který jsem si vydřel, byly tytam. Začínám znovu od nuly – no, ne tak docela, protože tu mám Thea a Marii, ale jejich podpora znamená také to, že jsem za ně zodpovědný.

„Weste.“ Theo se otočil, položil mi ruce na ramena a upřeně se na mě zahleděl. „Podívej se mi do očí a řekni mi, že to vyjde. Nepřestěhoval jsem ženu a děcka do nejbělejšího města v Americe – a teď *nemluvím* o sněhu – proto, abychom zkrachovali.“

„My nezkrachujeme,“ ujistil jsem ho.

„Tak jo. A teď to řekni, jako bys to myslel vážně.“

„My nezkrachujeme.“ Rozpačitě jsem se pousmál a poodstoupil, abych si prohlédl čisté linie vrtulníku Bell 212 a jeho lesklý

nový lak. Neúspěch nepřipadá v úvahu, ne tady, ne se jménem mé rodiny v papírech.

„Nezačínáme úplně bez pomoci,“ dodala Maria a zapnula si bundu, pod kterou měla kombinézu. „Scott včera podepsal smlouvu na náš nový byt a řekl mi, že ten malý podnik, který vlastní tvoje rodina, není tak úplně ta rodinná firmička, jakou jsi nám popisoval.“ Naklonila hlavu na stranu. „Myslím, že z jeho úst zazněla slova *butikový resort*.“

„Můj bratr Reed ho rozšiřuje,“ řekl jsem na vysvětlenou. Moji přátelé věděli všechno, co potřebovali vědět, aby náš podnik uspěl – že moje rodina vlastní Madigan Mountain Resort, malé lyžařské středisko v Summit County v Coloradu, zaměřené na rodinnou klientelu. Věděli, že jsem byl požádán, abych zahájil provoz heliskiingu, který by posunul náš resort o chlup výš. Nemínili jsme konkurovat Brecku, nebo dokonce A-basinu či jiným střediskům, ale rozšíření, na něž Reed dohlížel, nás vystřelí tímto směrem. Moji přátelé také věděli, že jsem před jedenácti lety opustil středisko a všechno, co mě k němu poutalo, a ani jednou jsem se neohlédl zpátky.

Dokud mi před devíti měsíci nezavolal Reed.

„Lituješ toho, že?“ zeptal se mě Theo a zkoumal můj obličej. „Protože Jeanine se chystá uzavřít smlouvu na dům, který jsem do téhle chvíle ani neviděl, a jestli o tom teď pochybuješ...“

„Právě jsem podepsal papíry na stroj za tři miliony dolarů.“ Ohýbal jsem si kšilt čepice, což bylo jediné nervózní gesto, kterého mě nezbavilo ani jedenáct let v armádě. „Žádné pochybnosti nejsou.“

„To je dobře, protože Scott se už pustil do vybalování,“ řekla Maria a úkosem na mě pohlédla.

„My nezkrachujeme,“ zopakoval jsem. „Znám tyhle hory jako svoje boty, a když se my dva –“ podíval jsem se na Thea, „– budeme střídát jako piloti a průvodci, bude to úplně v pohodě.“

Byla to láska k lyžování ve volném terénu, která nás s Theem dala dohromady během měsíců, kdy jsme ten první rok dočasně sloužili v Evropě. Byl stejně dobrý jako já, a já jsem byl zatraceně dobrý.

Zprostředkovatel se vrátil z terminálu s velkou modrou složkou, která měla na přední straně vyražené jeho logo. „Veškerá dokumentace je tady.“

„Děkuji.“ Vzal jsem si ji od něj. Člověk každý den nedrží v rukou svůj život, ale přesně to jsem teď dělal.

„Už jste někdy letěl z Leadvillu?“ zeptal se mě zprostředkovatel a mezi očima se mu objevily dvě drobné vrásky.

„Jo,“ odpověděl jsem.

„Výškový výcvik,“ vysvětlil mu Theo.

„Dobře. Nerad bych byl poslední člověk, kterého jste kdy viděl,“ zavtipkoval zprostředkovatel. „Klíčky jsou obrazně řečeno vaše a ty ke dveřím máte ve složce. Bylo příjemné s vámi jednat.“

„S vámi také.“

Zamávali jsme na rozloučenou Marii, která jela mým pick-upem z letiště do Penny Ridge, a pak jsme s Theem šli spustit motor a provést nezbytné kontroly.

„Vyplnil jsi letový plán?“ zeptal jsem se ho do sluchátek.

„To víš, že jo. Všechno jde jako po másle,“ řekl Theo, když se rozběhly motory. „A koukni, máme plnou nádrž.“

„Za tři miliony bych nic jiného nečekal.“

„Jak dlouho bude Ramosové trvat, než tam dojede?“

„Asi devadesát minut,“ odpověděl jsem. „My to uletíme tak za dvacet.“

„Tentokrát řídíš ty,“ poznamenal Theo. „Když se něco pokazí, bude to aspoň na tebe.“

Ušklíbl jsem se, ale přikývl jsem, zatímco jsme dokončili kontroly. Pak jsem převzal řízení, dostal povolení od řídicí věže a zvedl

nás do vzduchu. Tomu bzučení se nic nevyrovná. U každého vrtulníku je jiné, ale u tohoto modelu, což byl v podstatě vyšperkovaný Huey, mělo zřetelný rytmus.

Rotory ovládly vzduch a my jsme se odlepili od země. Atmosféra je tady nahoře řidká – Leadville je nejvýše položené letiště v zemi – a měřáky to jasně ukazovaly.

Odklonili jsme se od vrcholu a letěli podél horského pásma.

„Máte tu parádně modrou oblohu,“ podotkl Theo a prohlížel si krajinu.

„Coloradská modrá. Nikde jinde nic takového nenajdeš.“ Sledovali jsme proláčky a linie údolí, takže jsme z větší části letěli nad silnicí.

„Breckenridge?“ zeptal se Theo a rozhlížel se po okolním terénu.

„Frisco,“ odpověděl jsem a stočili jsme se k východu. „Breck je tamhle o kousek dál.“

„Vidím odtud sjezdovky.“

Proletěli jsme kolem Keystonu a A-basinu a pak jsme zamířili k Penny Ridge, které se nachází těsně pod střediskem Madigan Mountain Resort. Ze vzduchu Penny Ridge vypadalo zhruba stejně, jako když jsem odjížděl – tu a tam pár nových budov, ale nic významného. V tom spočívá krása malého města, které zůstalo malé.

A hory? Ty se nezměnily vůbec. Ne doopravdy. Tmavá zeleň borovic ustupovala na hranici lesního porostu rozeklaným šedým vrcholům, které se zabodávaly do oblohy jako nože se zubatou čepelí. Zbývá pár týdnů, než se sníh udrží, a pak ještě několik dalších, abychom si vytvořili dostatečný základ a mohli zahájit sezónu. Akorát dost času na to, aby se Theo obeznámil s okolní krajinou stejně dobře jako já.

„Veškeré opravdu dobré lyžování je tamhle za tím hřebenem.“ Kývl jsem hlavou směrem ke sjezdovkám vytesaným do úbočí

hory, jejichž tenké bledě zelené pruhy prořezávající se skrz stromy provázela jen sedačková lanovka, kterou jsem pomáhal opravovat tolikrát, že bych to ani nespočítal. „Pokud tě Jeanine zítra nedonutí vybalovat, uděláme si instruktážní let po okolí.“

„Donutí,“ odpověděl s úsměvem a hlas mu znějněl jako vždy, když mluvil o své ženě. Ti dva byli... ikoničtí, člověk jim musel závidět. To byl jediný způsob, jak se dal popsat jejich vztah. „Ale uděláme si čas.“

Ze vzduchu jsem viděl, jak moc už postoupilo rozšiřování resortu. Na nedávno zakoupených pozemcích byl vysekán porost, aby uvolnil místo pro sjezdovky, a začala výstavba nových apartmánových domů, nebo jak tomu Reed říkal.

A přímo tam, mezi stávajícím střediskem a Madiganem 2.0, stála budova, kterou mi Reed slíbil, i s přístávací plochou pro vrtulník, označenou velkým X. Ne že bych o tom snad pochyboval. Když Reed řekl, že něco udělá, tak to udělal.

Náš problém odjakživa spočíval v těch sračkách, které mi neslíbil.

„Vypadá to, že to všechno je tady jenom pro nás,“ poznamenal Theo. „Víš, každá rodina tě nevítá doma novým hangárem.“ Vrhla na mě významný pohled.

„Nezačíněj s tím.“ Opatrně jsem manévroval a ujišťoval se, že jsem nepřehlédl žádné nové elektrické vedení postavené v posledních deseti letech. „Na to je ještě moc brzo.“

„Človče, vždyť už jsme v tom.“ Blížili jsme se k přístávací ploše pro vrtulníky a Theo se naklonil dopředu. „Nebo to snad není tvoje jméno? Na boku tamhleté budovy?“

„Moje příjmení,“ zamumlal jsem a dosedl na zem. A tak jsem byl... tady. Bolelo mě na hrudi a věděl jsem, že to není jen z nedostatku kyslíku ve výšce bezmála tří tisíc metrů.

S tím, co mě čekalo, až vystoupím z vrtulníku, jsem toho moc udělat nemohl, tak jsem se soustředil na to, co bylo uvnitř, a pustil

se do poletových činností. Vypnul jsem motory a listy rotoru se točily čím dál pomaleji, jako by odpočítávaly čas do konfrontace, která na mě čeká už víc než deset let. Tohle místo jsem kurva nenáviděl a teď to znovu měl být můj domov.

Co mě to sakra napadlo?

Soustředil jsem se na vrtulník a záměrně odvracel pohled od cesty vedoucí ke středisku, když jsme otevřeli nezamčené dveře budovy a naložili stroj na podvozek, který ho měl přemístit z přistávací plochy do hangáru. Theo řídil, zatímco já jsem ho navigoval a soustředil se pouze na to, abych dostal vrtulník bezpečně dovnitř.

Ale pak byl uklizený a ta chvíle, kdy jsem se mohl oddávat tomu, čemu chci, skončila.

Když jsme zavřeli dveře hangáru, Theo si přečetl textovku, která mu přišla. „Jeanine už je tady.“

„Jen jdi,“ řekl jsem mu. „Čeká tě velké vybalování.“

„Maria by tu měla být s tvým pick-upem asi tak za –“ podíval se na hodinky, „– půl hodiny. Budeš v pohodě?“

„Jasně.“ Maria a Theo toho měli na starosti víc než já.

Kývl mi na pozdrav, odešel bočními dveřmi budovy a nechal mě uvnitř samotného. Hangár nebyl velký, ale pro naše potřeby byl dobře dimenzovaný. Při správném uložení by se sem pravděpodobně vešel ještě jeden vrtulník. Vybavení se nacházelo podél jedné strany budovy a na druhé byly dvě kanceláře oddělené zdí, obě s okny vedoucími do hangáru.

V jedné z nich jsem viděl stoly, u kterých budeme dělat rezervace a starat se o obchodní stránku provozu, ta druhá byla prázdná až na hromadu plastových židlí, jež vypadaly, jako by je sem přinesli rovnou ze suterénu nějakého kostela. Bude to dobrý prostor pro instruktáž lyžařů.

„Je to tu připravené přesně tak, jak sis přál,“ ozval se za mnou známý hlas.

Poznal jsem ho a stiskl čelisti. Měl jsem ty zatracené dveře zamknout.

„Je to skvělé,“ řekl jsem a otočil se k vrtulníku místo ke svému bratrovi. „Sehnal jsi všechno vybavení, o které tě požádala Ramosová?“

„Je tady.“ Reed došel ke mně a zůstal stát po mém boku.

Byl o pár centimetrů vyšší, ale to, co mi chybělo na výšce, jsem si víc než dostatečně vynahrazoval svaly. On trávil svá léta v zasedacích místnostech, zatímco já v posilovně nebo létáním. Měli jsme stejné tmavé vlasy a oči, tutéž bradu a rozhodně uši po tátovi, ale tím naše podoba končila.

„Vypadáš dobře,“ řekl Reed, když si mě zběžně prohlédl.

„Díky. Válka svědčila mé pleti. Ty vypadáš...“ Letmo jsem přejel pohledem přes jeho kalhoty a značkovou vestu Patagonia až k dokonale upraveným vlasům. „Uhlazeně.“

„To nezní jako kompliment.“

„Ani jsem to tak nemyslel.“ Pokrčil jsem rameny.

Reed se ušklíbl. „Nechal jsem ti na stole smlouvu o podílu. Však víš, tu, podle které se ti bude zvyšovat za každý rok strávený v Madiganu.“

Zavrčel jsem. Nebyl jsem tu kvůli podílu a oba jsme to věděli.

Naklonil hlavu a zkoumavě se zadíval na vrtulník. „Myslel jsem, že si vybereš něco podobnějšího tomu, co používají v Telluride. Třeba Eurocopter –“

„Ten má limit pěti cestujících a jeden motor a stojí víc než dva miliony,“ namítl jsem. „Tenhle, s trojnásobnou kapacitou a dvěma motory, je za necelé tři miliony. A ty jsi to schválil, pamatuješ?“ Zvenčí naplnilo hangár dunění známého motoru. Dorazila Maria.

„Ano, schválil.“ Poškrábal se na zátylku. „Přesto, hodinové náklady –“

Potichu jsem zanádal. „Mluvím se svým bratrem, nebo s obchodním partnerem?“

Prudce otočil hlavu mým směrem. „Ty bys snad mluvil se svým bratrem? Protože veškerá komunikace, kterou jsem s tebou vedl v posledních deseti letech, se týkala rodinného podniku a tohohle vrtulníku.“

Nechal jsem to popíchnutí být. „Tohle je Bell 212 HP-BLR. V posledním roce mu udělali konstrukční generálku a nové elektrické rozvody a ano, tohle je čerstvý nátěr. Má nalétáno míň než deset tisíc hodin a dodali nám ho společně s klecí na výstroj –“ mávl jsem rukou směrem k podlouhlému drátěnému koši umístěnému podél trupu letounu, „– a se záchranným zvedákem.“ Ukázal jsem na něj. „Má čtrnáct míst k sezení – a už jsem se zmínil o druhém motoru pro případ, že by ten první vypověděl službu?“

Reed zakoulel očima. „Westone –“

„Takže, Eurocopter sice má provozní náklady kolem 875 dolarů za hodinu, zatímco u Bellu se vyšplhají na 1508 dolarů, ale i kdybychom ho provozovali jen s kapacitou Eurocopteru, stále budeme mít zisk kolem tří tisíc denně.“

Reed otevřel pusu, ale já jsem ho předběhl.

„Eurocopter bude mít zisk asi 4 600 dolarů denně, pokud budou mít objednaných jen pět lidí. Ale ve chvíli, kdy to zvednou na šest, budou muset vzít druhý vrtulník a ten nezamluví jenom pro jednoho člověka. Berou minimálně tři. Takže pojďme vzít v úvahu osm lidí, jen tak pro legraci.“ Založil jsem si ruce na hrudi. „Takže, pro osm lidí je náš zisk sedm tisíc denně a jejich – počkej chvíli – 6 300 dolarů za den, protože oni si z toho musí odečíst hodinové náklady na druhou helikoptéru, a to nemluvíme o výdajích za dalšího pilota. My tenhle problém nemáme. Každá osoba nad tři pro nás představuje zisk a můžeme brát čtyřčlenné nebo pětičlenné skupiny. Oni ne. Nejsi jediný v rodině, kdo umí

počítat. Jo, a slyšel jsi, jak jsem mluvil o druhém motoru? Věř mi, že by ti na něm záleželo, kdybys s ním létal ty.“

Reed se rozvážně nadechl. „Zatraceně, Westone, nechtěl jsem tím říct, že jsi udělal špatné rozhodnutí.“

„Ne, jenom jsi o něm zapochyboval.“ Jako vždycky.

„Je to přece spousta peněz! A ta věc je obrovská. Fakt si myslíš, že s ní dokážeš přistát na hřebenech?“

„Když dokážu dosednout na okraj vybombardované budovy ve válečné zóně, abych naložil četu vojáků, pak jsem si sakra jistý, že zvládnu i pár turistů na sněhu.“ Otočil jsem se čelem k bratrovi a poprvé po mnoha letech jsem se mu zadíval do očí. „To ty jsi mě požádal, abych se vrátil a rozjel tenhle provoz. Zavolał jsi mi ty, Reede. Jestli se chceš ujmout řízení, tak klidně, ale vzlétnout v téhle výšce je složitější než přebírání firem bez předběžné dohody, kterému jsi zvyklý –“

„Tohle vůbec nedělám –“

„– napomáhat v těch tvých zasedacích místnostech.“

„Do prdele, takhle se nikam nedostaneme.“ Přejel si rukama přes obličej. „To jsi byl vždycky takový kretén?“

„Jo.“ To ho umlčelo.

Uplynulo pár vteřin trapného ticha a pak jsme se oba zdráhavě pousmáli.

„Hádám, že nechceš slyšet ‚Vítej doma‘?‘“ zeptal se pomalu Reed.

„Jen mi řekni, že tu není, a to mi bude jako přivítání stačit.“ Vidět Reeda byla jedna věc, ale vypořádat se s naším otcem? Nasrat. Dneska ne.

„Není. Je na svatební cestě kolem světa.“ Reed se nadechl. „Víš, on se v poslední době opravdu změ–“

„To mě nezajímá.“ Pokud jde o mě, táta zpečetil svůj osud už před lety, když se po mámině smrti stáhl do sebe a já jsem musel

vychovávat Crewa. To, že nás Reed nechal, ať se o sebe postaráme sami, zatímco on se odstěhoval na vysokou do Vermontu, byla pěkná vychcanost, ale to, že nás opustil táta? Sevřel jsem ruce v pěst.

Reeda jsem nesnášel. Tátou jsem pohrdal. V tom byl rozdíl.

„Vidím, že nám to hodláš oběma fakticky usnadnit,“ zamumlal Reed.

„Jsem tady, nebo ne?“

„Jo. Jsi.“ Vytáhl něco z kapsy a o vteřinu později proletěly vzduchem klíče. Chytil jsem je. „Sezónní ubytování je plné, protože zaučujeme nové lidi, ale jeden z duplexů pro zaměstnance je prázdný. Je to číslo šestnáct, nahoře na kopci –“

„Já vím, kde ty domky jsou. Díky.“

Reed se znovu zhluboka nadechl a na chvíli zavřel oči, jako by se snažil najít vnitřní klid nebo tak něco. „Mohl bys bydlet u nás v domě –“

„To se radši vrátím na rok do pouště, než abych tam vkročil.“

Povzdechl si. „Ponechme stranou skutečnost, že vím, že to myslíš vážně, Weste. Je to přece dům, ve kterém jsme vyrůstali.“

„Musím si vybalit věci.“

Zvedl ruce, jako by se vzdával. „To znamená, že tu zůstaneš aspoň tak dlouho, abys to udělal. Vítej doma.“ Hodil po mně druhý svazek klíčů a odkráčel bočními dveřmi, ve kterých zrovna stála Maria a uhnula mu z cesty.

„Kolik jsi toho slyšela?“ zeptal jsem se jí, když jsem zamykal.

„Dost. Myslela jsem, že prostřední děti mají udržovat mír, ne?“ Přešli jsme přes parkoviště, které vonělo čerstvým asfaltem, a nastoupili do mého vozu.

„Ten poslední rok jsem měl moc práce s péčí o mámu a pak s výchovou Crewa, takže mi nějaké udržování míru bylo u prdele.“ A Reed si to zatím ohromně užíval v lyžařském týmu ve Vermontu.

Život může být ledajaký, ale rozhodně není fěr.

„Crew je tvůj mladší bratr, že? Ten, co dělá extrémní sporty?“

„To je on.“ Zařadil jsem zpátečku a pak jsem vycouval a otočil auto, abych mohl vyjet na silnici. Aspoň tohle se nezměnilo. „Odvezu tě do nového bytu.“

„Cestou jsem se zastavila v obchodě a koupila ti pár základních věcí.“ Ukázala na zadní sedadlo, kde jsem uviděl tašku s nákupem. „Spočítala jsem si, že jsi ještě nejedl, a když máš hlad, chováš se trochu jako debil. Navíc jsem doufala, že když si u tebe udělám oko, nebudeš nás nutit, abychom začali hned dneska.“

„Nejsi první, kdo mi to říká.“ Zacukalo mi v koutcích úst. „A díky za ten nákup. Začínáme až zítra, a i tak to bude jen in-
struktážní let po okolí.“

Vysadil jsem ji u jejího nového bydliště, zamával Scottovi a odjel pryč.

Projížděl jsem kolem malebného střediska v alpském stylu, na které byla moje matka tak pyšná, a pokračoval vzhůru po úbočí hory. Všechno neslo její stopy: tradiční akcenty červeného nátěru, přátelští zaměstnanci, kteří na mě mávali, i když mě nepoznávali, a okenní truhlíky se záplavou červených a bílých květín, jež zatím nepadly za oběť podzimu. Až na to, že ona tyhle květiny nesázela, už patnáct let od chvíle, kdy zemřela.

Jak jsem stoupal do kopce, objevilo se několik nových výmolů, ale jinak vypadalo všechno stejně. Vjel jsem do slepé ulice, kde stály duplexy pro zaměstnance, a zaparkoval u obrušníku. V duchu jsem se zabýval Reedovými poznámkami.

Vybral jsem snad špatný vrtulník? Byla to chyba, že jsem se rozhodl pro větší kapacitu a jistotu, kterou představují dva motory? Dokážeme sem nalákat potřebnou klientelu, zatímco se bude pracovat na rozšíření střediska, nebo jsem nás právě odsoudil k nezdaru? Nebyl jsem doma ještě ani dvě hodiny a Reed se mi už usadil v hlavě.

Přehodil jsem si přes rameno jednu ze sportovních brašen, pak jsem zvedl tašku s nákupem a cestou ke dveřím jsem zápolil s klíčky od auta, domu a hangáru. Všechno bude záviset na téhle první sezóně. Maria a Theo opustili celý svůj dosavadní život kvůli tomuhle – kvůli mně, kvůli příležitosti dělat to, co milujeme, a zároveň pracovat sami na sebe.

A i když jsem měl někdy sto chutí vymlátit z Reeda duši, zavolal mi. Požádal mě o pomoc a já mu vyhověl. Proč? Protože i když jsem tohle místo nenáviděl, zároveň jsem ho nesmírně miloval a nedokázal jsem strávit představu, že by se dostalo do rukou nějakého korporátního slizouna, kdyby se rozšíření resortu nezdařilo a táta by ho nakonec prodal.

Odemkl jsem si, a jak jsem procházel obývacím pokojem směrem ke kuchyni, ani jsem se neobtěžoval rozhlédnout kolem. Tyhle duplexy postavili, když jsem byl ještě malý, a podobaly se sobě jako vejce vejci. Sdílený otevřený prostor tvořil obdélník zahrnující obývací pokoj, jídelnu a kuchyni. V každé kuchyni byl stejný model lednice a sporáku a vzadu v kumbálu se nacházela pračka se sušičkou. Každý domek měl uvnitř dvě identická schodiště, jež rámovala prostor a došli jste po nich k samostatným uzamykatelným chodbám vedoucím k samostatným dvoupokojovým jednotkám.

Připadalo mi to jako plýtvání místem, že mi dali k dispozici čtyřpokojový dům, ale nestěžoval jsem si. Nikdy jsem si nepotrpěl na to, abych měl kolem sebe jiné lidi, což byl nejspíš důvod, proč mi vztahy nikdy nefungovaly tak jako Theovi a Marii.

Nebo to možná bylo tím, že jsem nikdy nepotkal někoho, komu bych chtěl být nablízku čtyřiadvacet hodin denně.

Trhnutím jsem otevřel dveře ledničky, zamračil se a strčil na prázdnou polici slaninu a vajíčka, které mi koupila Maria. Ať už tu byl přede mnou kdokoli, nevyklidil po sobě lednici. Věděl

jsem, co budu nejspíš dělat, až si zaběhám. Na gauči ležely barevné polštářky a na stěnách visely zarámované obrázky velikosti plakátů, zobrazující vzdálená místa jako Serengeti, což mi připadalo zvláštní vzhledem k tomu, že jsme lyžařské středisko, ale sníl se nejspíš každému jednou omrzí.

Vystoupal jsem po schodišti vlevo, vešel do ložnice a neobtěžoval se vybalit si nic jiného než věci na běhání. Všechno ostatní může počkat. V hrudi a v hlavě jsem cítil tlak, který jsem až příliš dobře znal a který se dožadoval toho, abych se ho zbavil spolu s veškerými pochybnostmi, jež mi vnukl Reed.

O deset minut později jsem už byl obutý a konečně jsem se mohl nadechnout. Stezky byly stejné. Vzduch mě pálil v plicích důvěrně známou bolestí. Slunce mi dopadalo na kůži s nostalgickou intenzitou. Moje nohy se pohybovaly po kamenitých pěšinách, jako by je nikdy neopustily, jako bych tu naposledy běžel včera, a ne před deseti lety. Odbočil jsem na nezpevněnou cestu, která se klikatila vzhůru k vrcholu lanovky, a běžel jsem ještě usilovněji, hnal jsem se dál. Teprve když moje tělo začalo křičet o milost – a o kyslík –, jsem se konečně otočil a rozběhl se zpátky dolů. Cestou jsem si sundal tričko a zastrčil si ho vzadu za běžecské šortky. Vzduch o teplotě deset stupňů Celsia mi na zpoceně kůži připadal fantastický.

Bude mi to trvat nejméně měsíc, než se aklimatizuju na zdejší nadmořskou výšku, a ještě déle, než se mi podaří obnovit fyziku, kterou jsem získal na základně Fort Drum v New Yorku.

Když jsem doběhl zpátky k domu, nemyslel jsem už na nic jiného než na jídlo, a tak jsem v kuchyni prohledal nádobí, kterým byly vybaveny všechny duplexy, a pustil jsem se do smažení slaniny.

Bylo teprve půl jedenácté. Jak se mohl můj život tak drasticky změnit během zatracených tří hodin?

Protože jsi řekl ano.

Připravoval jsem si jídlo a okolní prostor zaplnil zvuk prskající slaniny, kterou jsem obracel vidličkou.

Vrtulník Bell byl správné rozhodnutí. Má největší kapacitu. I kdybychom se rozrostli a brali více skupin na různé trasy, je to ten správný stroj. Bezpečnější volba. *Tak o sobě přestaň pochybovat jen kvůli Reedovi.*

Otevřely se vstupní dveře a já jsem prudce vzhlédl. Co to má sakra být?

Dovnitř vešla blondatá žena a mluvila do telefonu, který měla vražený mezi uchem a ramenem; v rukách se snažila udržet fialový batoh a další černou tašku, přičemž se ohlížela dozadu a soustředila se na něco za sebou.

„Ahoj, Avo,“ řekla a vytáhla klíče ze zámku. „Co se děje?“

Spadla mi čelist.

Měla takový ten profil, jaký patří na fotografie – vysoké lícní kosti, hezký nosík a ústa, ze kterých se mi zatajil dech, když je zvlnila do úsměvu. Ten *úsměv* byl zatraceně nádherný, rozzářil jí celý obličej, jakmile se otočila, a já jsem nějak věděl, že její oči jsou coloradsky modré. Na okrajích mé mysli hlodal neodbytný pocit dějá vu, jako napůl vyvolaná vzpomínka z opilecké noci.

Ale co dělá v mém domě? Poslal ji sem snad Reed? Otevřel jsem ústa, abych se jí na to zeptal, když tu se objevila miniaturní verze té ženy a proběhla kolem své matky. Dívka mě okamžitě spatřila a její malé oči se rozevřely dokořán.

Zamrkal jsem.

Ona zaječela.

2. KAPITOLA

*C*allie

PŘI SUTTONINĚ VÝKŘIKU se mi zastavilo srdce a já jsem upustila všechno, co jsem měla v rukách, abych ji schovala za svými zády. Její batoh, můj telefon, klíče, a dokonce i brašna s foťákem, to všechno se zřítilo na dlaždičkovou podlahu našeho malého zádveří, když jsem prudce zvedla hlavu, abych se postavila čelem k jakékoli hrozbě, již Sutton spatřila.

V kuchyni se ozývalo řinčení, které mě přimělo přelétnout pohledem dům.

Co to sakra je?

U sporáku za kuchyňským ostrůvkem stál muž.

Velmi vysoký, velmi svalnatý, velmi... od pasu nahoru nahý... muž.

A ta vůně –

Počkat, on *vaří*? To je slanina? V mé kuchyni?

Polkla jsem navzdory obrovskému knedlíku hrůzy, který jsem měla v krku, a ustoupila jsem o krok dozadu, jednou rukou jsem

pevně držela Sutton kolem těla a vmanévrovala jsem nás zpátky do otevřených dveří.

Zvedl ruce dlaněmi vzhůru a jeho výraz naprostého, zoufalého šoku mě donutil zastavit se na prahu a v mozku mě polechtalo poznání. Sutton přestala křičet, čímž se v mé mysli uvolnilo trochu místa pro logické uvažování, přestože mi každou žilou v těle proudil adrenalin.

Ty tmavé vlasy. Silná brada. Ten obličej.

Sakra, věděla jsem, kdo to je.

Vděčila jsem mu za *všechno*.

„Callie!“ křičela Ava z reproduktoru mého telefonu.

„Zůstaň tady,“ nařídila jsem Sutton a nechala ji stát venku na verandě, zatímco jsem sbírala z podlahy mobil a klíče. „Avo?“ ozvala jsem se, přiložila si telefon k uchu a nespouštěla oči z vetřelce.

„Díky bohu!“ povzdechla si moje kamarádka. „Snažila jsem se s tebou spojit, protože –“

„Nech mě hádat,“ přerušila jsem ji. „Volala jsi mi, abys mi řekla, že s velkou pravděpodobností najdu ve svém domě Westona Madigana.“ Protože právě ten zrovna vařil v mé kuchyni. Ztracený Weston Madigan, prostřední ze tří bratrů rodiny, které patří celé tohle středisko.

Westonovi se rozšířily oči, pak se zase trochu zúžily a spolu s rukama mu poklesla i čelist.

„Ach, bože. Už je tam, že?“ zeptala se Ava. „Jsem v autě. Doufala jsem, že se tam dostanu dřív, než se vrátíš ze Suttoniny rodičovské schůzky. Bylo to dneska, že?“

„Jo a jo. Právě jsem dorazila. Stojí u mě v kuchyni.“ *Bez trička*. Ach jo, vážně potřebuju vyrazit na rande, pokud mě jako první napadne tohle, když se v mém domě objeví cizí chlap. Ne že by byl cizí, ne doopravdy.

„Moc se omlouvám. Hned jsem tam!“ Zavěsila a já jsem si zastrčila telefon zpátky do zadní kapsy džínů. Aspoň že se mi nerozbil displej, když jsem ho upustila. Nový telefon bylo to poslední, co jsem si zrovna teď mohla dovolit.

„Vy víte, kdo jsem.“ Jeho hlas byl fakt zatraceně hluboký a víc než jen trochu přitažlivý. *Na to teď není ten správný čas, Callie.*

Přikývla jsem a zhluboka se nadechla ve snaze uklidnit své splašené srdce. Ten člověk nepředstavuje hrozbu ani se nevkradl do mého domu, aby napadl Sutton nebo mě. Někdo prostě jen něco zvorál a výsledkem je to, že Weston Madigan teď smaží slaninu v mé kuchyni. Zakručelo mi v břiše. „Už jsme se setkali. Je to něco málo přes jedenáct let.“ I po tak dlouhé době jsem si dovedla vybavit, jak mě na těle studilo deštěm nasáklé oblečení, když jsem stoupala posledních patnáct metrů cesty ke středisku, poté co mi došel benzín.

Naklonil hlavu na stranu a sražil čelo.

„Najal jste mě,“ blábolila jsem. Jak dlouho to bude Avě trvat, než dorazí a vyřeší to? „Nejspíš si to nepamatujete. Chci říct, je to už dávno a vy jste se zrovna chystal k odjezdu.“ Polkla jsem a ohlédla se, abych se ujistila, že je Sutton stále na verandě. „Vlastně mám dojem, že jste odjel hned na druhý den.“

„Najal jsem vás,“ zopakoval pomalu.

„Jo. Veškeré moje zkušenosti představoval semestr Úvodu do fotografování na univerzitě, ale stejně jste mě najal, nejspíš proto, že jsem byla těhotná, brečela jsem a mému autu –“

„Došel benzín,“ dokončil za mě a v očích mu svíto poznání. „Přšlo.“

„Přesně tak.“ Klíče se mi zarývaly do dlaně. „A vy jste mě odvezl k pumpě, a když se váš táta nedostavil na pohovor se mnou, prostě... jste to riskl a přijal mě sám.“

Sevřel čelisti a krátce přikývl.

„Každopádně, jsem Callie Thorneová.“

„Callie? Tohle jméno si nepamatuju.“ Zavrtěl hlavou. „Bylo to něco neobvyklého.“

„Calliope,“ odpověděla jsem a do tváří se mi nahrnula horkost. On si to zapamatoval. „Přátelé mi říkají Callie. A tohle –“ opsala jsem pohybem ruky prostor kolem nás, „– je můj dům. Tedy přinejmenším posledních pět let to byl můj dům.“ Uslyšela jsem nezaměnitelný zvuk přijíždějícího auta a málem jsem si povzdechla úlevou. „A vám se pálí slanina.“

„Slani–“ Podíval se dolů, zašklebil se, přesunul pánev na jiný hořák a vypnul plyn. „Do prdele.“ Pak si podle všeho všiml, že je nahoře bez, znovu zanadával, trhnutím si odkudsi zpoza zad vytáhl tričko, jako by prováděl kouzelnický trik, a natáhl si ho na holý trup.

Škoda, protože ten pohled byl úchvatný.

Jo, potřebuju si častěji vyrazit.

„Avo!“ zvolala Sutton na pozdrav, ale já jsem se dál dívala na Westona. Moje přítelkyně během několika minut prošla dveřmi a zůstala stát vedle mě.

„Moc se za to celé omlouvám, Callie!“ spustila, zastrčila si za uši dlouhé prameny svých hnědých vlasů a začervenala se. „Ahoj, Westone!“ Přešla k němu a podala mu ruku, kterou jí potřásl, přičemž mě nepřestával po očku sledovat.

Sutton vecpala hlavu mezi mě a rám dveří, odhrnula si z obličeje medově blond vlasy a upřela na Westona své doširoka rozvěšené modré oči. Zvědavost mojí desetileté dcery mě jednoho dne přivede do hrobu. Vím to.

„Hrozně mě mrzí, že se musíme setkávat takhle. Jsem Ava, výkonná ředitelka resortu.“ Poklepala na jmenovku, jako by to potřebovala dokázat.

„Reedova snoubenka,“ dodal Weston, když si pustili ruce.